

Cổ Tích Trời Mưa

Hầu như xưa nay, mưa luôn đem lại cho loài người nhiều cảm xúc nhất. Có những cơn mưa đã đi vào thơ, vào nhạc với mức độ trữ tình cao vời vợi. Đến nỗi, khi đọc, khi nghe, cho dù trời đang nắng chang chang, thế mà vẫn cảm thấy rung động hết như mưa đang đến thực sự. Mưa phùn, mưa bụi, mưa lất phất, mưa lưa thưa trên hàng phố, trên dây điện, con dốc, trên mái tóc, lá me ... đó là những cơn mưa lãng mạn đến mê mẩn, khó quên. Mưa rào rả rích. Mưa chắt chát đất trời. Mưa với sấm gầm, gió nổi, với những tàn tạ lá rơi ... đó là những cơn mưa thường đi với nỗi niềm uất ức, giận hờn, và những cơn buồn tê tái. Dù thế nào, cảm xúc do mưa mang lại khó ai mà phủ nhận được. "Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ". Đành là thế, nhưng nỗi niềm vui, buồn, cũng do ngoại cảnh tác động không ít. Tôi yêu mưa không? Câu trả lời là yêu! Tôi yêu mưa từ thuở còn bé tí tẹo khoái chạy nhảy hét hò tắm mưa cùng lũ bạn trong xóm. Cũng lắm trò lắm chứ. Không chơi đuổi bắt, không tìm những ngôi nhà có lát gạch hoa cương để đua nhau trượt, không đi lang thang hét hò thì cũng canh me đám con gái trong xóm đi ngang là té nước vào cho chúng chửi dậy lên mà ôm bụng cười. Cái thú tắm mưa đó cho đến lúc mười lăm, mười sáu, tôi vẫn còn khoái. Mà lạ! Cứ mỗi lúc trời chuyển mưa, kéo mây, nổi gió là lòng tôi lại háo hức. Cái khí hậu mát mẻ khi chuyển mưa dường như luôn hứa hẹn cùng tôi một niềm vui tất có. Và khi mưa đến, có lắm chuyện phải làm đó nhé. Rút quần áo đang phơi vào nè. Xách xô hứng nước mưa dội nè. Trèo lên mái nhà thông ống xối nè. Bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho tôi... ướt mềm, không muốn tắm mưa cũng không xong. Lớn tí, hay nói đúng hơn là vào lúc này đây, có lúc tôi ghét mưa lạ. Những chiều, tự dưng trời trút cơn mưa xuống cái ào, thế là tiêu cái ý định đi coi phim với đám bạn. Hoặc có những tối đang thẳng giấc ngon lành thì lại bị dựng đầu dậy để hứng mưa dội, và tệ hơn là phải trèo lên mái nhà hì hục thông ống xối. Lạnh run. Có khi tôi cần nhắc với thằng Việt, tên bạn thân nhất của tôi khi thấy nó đang mơ mộng với mưa, thì nó lại nói:

- Tại mày còn chưa nhận thấy cái đẹp của mưa, cái tình của mưa đó.

- Khi khô! Ai nói mày tao hông biết? - Tôi cãi lại nó - ba cái đẹp, cái tình đó, tao đọc trong thơ, trong truyện và nghe nhạc đã đầy ắp rồi chứ ở đó mà không biết.

- Hông phải! - Việt tỏ vẻ am hiểu hơn tôi, ý tao nói là tại mày chưa có... kỷ niệm nào với mưa đó.

Mẫu đối thoại đó cách đây đã hơn một năm. Giờ đây, ngồi một mình tại sân trường vắng vẻ, tôi chợt vui vui khi thấy trời sắp chuyển mưa. Từng cơn gió mát lạnh thốc đến cuốn đám lá vàng bay tít lên cao rồi là tả rơi xuống phủ đầy theo dãy hành lang của trường. Những dãy hành lang với những vòm cong nổi dài theo lối kiến trúc của Pháp tạo nên một nét đẹp cổ kính, và pha chút lãng mạn Âu Châu.

- Nè... chờ Thảo lâu không vậy? - Sự xuất hiện đột ngột của Thảo làm cho tôi khẽ giật mình.

- ủa, Thảo làm Nàng Thơ của Tuấn bỏ chạy rồi hả.

Thảo mỉm cười giả đồ ra chiều hối hận. Cử chỉ của Thảo khiến cho tôi cảm thấy vui vui.

- Còn phải hỏi! Mặc đền Thảo đó nha! - Tôi cười, rồi đón lấy chồng sách giáo khoa trên tay của Thảo hỏi tiếp:

- Mớ sách này là của Tuấn đó à?

Thảo gật đầu. Gió làm mái tóc của Thảo rối lòa xòa trên trán.

- Đi ăn kem Bạch Đằng nha! Thảo đền.

- Chà, hết xẩy à nha! - Tôi reo lên - Hên quá, sáng giờ chưa ăn gì nhiều! Phát sách cho tui nó nãy

giờ cũng mệt đừ.

- Vậy thì đi hén.

- Đưa mớ sách của Thảo đây Tuấn ôm giùm luôn cho.

- Ôm sách giùm là Tuấn tự nguyện đó nha, đừng tính nợ với Thảo à.

- Ừ, tình nguyện mà! Tuấn hông có ăn gian đâu.

- Xí, Tuấn mà không ăn gian? - Thảo lườm tôi. Tôi phì cười:

- Chỉ thỉnh thoảng thôi... Mỗi thỉnh thoảng một xíu.

- Nhưng nhiều cái xíu thì thành cái lớn đó.

- Thảo cũng vậy thôi.

- A... dám nói Thảo ăn gian! Nhéo cho Tuấn chết mới được - Thảo nhào đến ngắt vào tay tôi đau điếng.

- Ui da! - Tôi xuýt xoa - hông ăn gian sao nè lúc hai tay Tuấn đang bận ôm sách mà nhéo hử?

- Cái này gọi là thông minh chứ bộ! - Thảo le lưỡi trêu tôi.

- Ừ nhéo đi, Tuấn giục sách của Thảo xuống bi chừ!

- Tuấn dám?

Tôi gật đầu:

- Cái này gọi là tức nước vỡ bờ đó.

- Xí, mồm mép quá!

Tôi cười xòa ra. Nhưng bọn tôi còn chưa kịp ra đến bãi giữ xe đạp thì mưa đã bất ngờ đổ xuống.

- Ui cha... coi chừng ướt sách!

- Thôi rồi... tiêu châu kem!

- Tạo Thảo đó!

- Sao tại Thảo?

- Thì tại Thảo tự dưng đòi bao Tuấn ăn kem làm ông Trời ổng xúc động.

Thảo dấm vào vai tôi khi hai đứa đã nép vào dưới mái ngói của ngôi thư viện.

- Tuấn chỉ biết có ăn hông à... Ghét ghê đi!

- Con gái nói ghét là thương đó nha! - Tôi cười tủm tỉm. Thảo giãy nảy lên:

- Lại mồm mép! Ghét quá! Ghét quá!

- Ồ, có nghĩa là "sương" quá, "sương" quá !

- Tuấn cà chua, hông thèm nói chuyện với Tuấn nữa - Thảo quay mặt đi nhìn ra cơn mưa đang đổ xuống bên ngoài.

- Giận sao? - Tôi vừa cười nhẹ vừa hỏi. Thảo gật đầu

- Ừa, giận rồi, quên Tuấn đi. Hồng thèm cho năn nỉ luôn. Thảo đi chơi với mưa, bỏ Tuấn đứng đó một mình cho biết.

- Ước gì làm mưa! - Tôi nói vu vơ cố ý cho Thảo nghe.

Nhưng Thảo cứ tăng lờ, đưa tay hứng từng giọt mưa đang chảy xuống qua mái ngói đầy rêu xanh. Hai đứa cùng lặng im. Không gian chỉ còn đọng lại là nhạc mưa rơi đều đặn thật êm tai. Tôi lên đưa mắt quan sát Thảo. Học cùng lớp với nhau đã hơn một năm, thế mà mãi đến hôm nay tôi mới có dịp nhìn Thảo như thế. Thảo không có một sợi tóc dài. Tóc của Thảo chỉ chấm vai. Nhưng kiểu tóc rất thích hợp với khuôn mặt trái xoan của Thảo. Có lẽ tôi thích nhất là bờ môi của Thảo. Bờ môi mỏng tròn, duyên dáng hình một cánh hoa. Tuyệt vời nhất là khi Thảo cười. Nụ cười làm cho gương mặt thông minh của Thảo càng thêm sáng rạng. Tôi lại nhìn bàn tay đầy đặn với những ngón tay thon thả của Thảo. Những hạt mưa đang thi nhau vỗ trong lòng bàn tay đẹp đó. Tự dưng, cảm xúc dâng lên trong tôi. Một thứ cảm xúc thật là mà tôi chưa từng có.

Từng giọt mưa đang tranh nhau rơi xuống

Giọt mưa nào cũng muốn ngủ trong tay

Tôi buột miệng đọc thầm. Thảo dường như không nghe thấy. Cảm xúc trong tôi mỗi lúc một dâng cao. Thật ra, tôi không phải đọc cho Thảo nghe, mà tôi đang thốt ra những gì mà tôi đang rung động.

Vạn chiếc lá giành nhau làm thảm lót

Hôn chân em có chết cũng cam lòng.

Một khổ thơ thuộc loại "Con cóc" đã xong. Vậy mà, nét đẹp chợt bắt gặp qua hình ảnh của cơn mưa và người bạn gái vẫn không làm chùng đi sợi dây xao xuyến đang căng trong lòng tôi.

Em đẹp lắm, hỡi nàng tiên áo trắng

Tóc em bay làm chết lặng thời gian

Và quả đất cũng bồi hồi nín thở

Khi nhìn em đang e ấp mỉm cười

Tôi đọc một hơi dài cùng với nỗi say sưa đang có. Thảo đã nghe thấy. Nàng mỉm cười xoay lại nhìn tôi hỏi:

- Nàng Thơ trở về rồi sao?

Thảo nghiêng nghiêng đầu. Không cố tình làm dáng, nhưng trong sự tình cờ đó lại bộc ra cái "duyên ngầm" rất lôi cuốn. Tôi cười, cố che giấu đi nỗi bối rối. Không hiểu sao tôi chợt trở nên luống cuống trước cặp mắt đó.

- Vậy thì Thảo khỏi đãi một chiều kem hén. Thảo cười.

- Đâu được, Thảo đừng rút lời chứ? - Tôi cố giữ bình tĩnh. Nhưng hai tai tôi đã nóng bừng lên... vô cớ. Tôi khổ sở bước lui một tí vào bóng tối sợ Thảo trông thấy.

- Thì Tuấn đã có Nàng Thơ rồi, đâu cần chiều kem nữa - Thảo dường như không nhận ra sự lúng túng đột xuất của tôi.

- Bài thơ ban nãy... là coi như mắc đền vì chọc Thảo giận thôi mà! - Khá khó khăn tôi mới nói được câu này.

- Xí, ai cho?

- Tuấn cho! - Tôi cười nhẹ, trong lòng đã lấy lại tí can đảm qua khóe nhìn dịu dàng của Thảo.

- Hồng tính! - Thảo lắc đầu. Tôi thì gật gù:

- Tính chứ sao không? Nhờ bài thơ đó mà Thảo mới chịu bỏ mưa mà nói chuyện với Tuấn đó!

- Mốc xì... Thảo trề môi thấy phát "ghét".

- Trời, sao nỡ làm khó Tuấn vậy? Tôi vò đầu.

- Hay là Tuấn kể chuyện Thảo nghe đi! - Thảo đề nghị - Kể chuyện Thảo nghe, Thảo sẽ hồng giận nữa.

- Vậy hén... hum.. vậy để Tuấn kể thảo nghe chuyện cổ tích nha.

- ừ , Thảo thích cổ tích đó. Mình ngồi xuống trò chuyện nha! Í quên, ngồi xuống nghe Tuấn kể chuyện nha.

Tôi phì cười rồi nhanh nhẹn tháo bỏ chiếc sandal cho Thảo kê ngồi. Hai đứa chúng tôi ngồi trước thềm thư viện của ngôi trường cổ kính. Từ trên mái ngói đầy rêu xanh, những hạt mưa vẫn còn tuôn rơi qua vòm cong tuyệt đẹp của dãy hành lang.

- à hèm... Tôi đang hăng lấy giọng bắt đầu:

Truyện kể ngày xưa, trên quả đất này, vạn vật sống không cần mưa. Vì rằng lúc đó, cuộc sống ở trần gian thật là hoàn hảo. Cũng vào lúc đó, tiên và người sống chung với nhau thật là hòa thuận. Khi ấy, Ngọc Hoàng có một nàng con gái rất là xinh đẹp. Ngài đặt tên cho nàng là Thu Thảo.

- Í .. chọc Thảo hén? - Thảo la lên. Tôi cười:

- Đâu có, tên trùng tên thôi mà.

Thảo ngắt tôi một cái nhẹ:

- Xí, kể tiếp đi.

Tôi tùm tùm gật đầu:

- Khi nàng Thu Thảo đến tuổi trăng tròn, Ngọc Hoàng bèn hứa gả nàng cho một vị phó tướng trên trời tên là Thiên Lô. Nhưng câu chuyện không được suôn sẻ vì Thu Thảo đã lỡ yêu một chàng thư sinh tài hoa tại trần gian.

- Đừng nói chàng ta tên là Tuấn nha! - Thảo xen ngang khiến cho tôi cười vỡ ra:

- Trời sao biết hết trơn vậy ta!

- Nè, kể đàng hoàng đi! - Thảo năn nỉ đến tội nghiệp. Tôi xuôi lòng:

- ừ, thì chuyện tình của họ dĩ nhiên là không được sự đồng ý của Ngọc Hoàng. Nhưng nàng tiên Thu Thảo vẫn bất chấp tất cả và tìm đến với người yêu. Được tin đó, Ngọc Hoàng cả giận liền sai quân trời xuống bắt hai người. Chàng trai thà chịu chết chứ không chịu khuất phục - Tôi ngưng tí trộm nhìn sang Thảo. Nàng đang chăm chú chờ đợi. Dáng nàng ngồi bó gối trong như một con mèo nhỏ, dễ thương lạ.

- Tuy rằng hai người bị cách trở nhưng họ vẫn luôn nghĩ đến nhau - Tôi thì thầm kể tiếp câu chuyện giả tưởng của mình - Tình yêu của họ mãnh liệt quá khiến cho loài người phải xúc động và phản đối việc làm của Ngọc Hoàng. Chính vì thế, Ngọc Hoàng đâm ra ghét bỏ chúng sinh. Ông ta gây nên sự chia cách giữa trời và người, thậm chí còn giáng hạn hán xuống trần gian. Vạn vật trở nên khô héo, chết dần, chết mòn. Khi ấy, chàng trai nọ đã nghĩ ra cách đắp đê dẫn nước từ sông vào tưới ruộng. Chàng đã kiên trì đào một con kinh thật dài, thật dài để có thể mang nước đến mọi nơi. Và một hôm, chàng đã quỵ chết vì kiệt sức. Nhưng nhờ con kinh của chàng, dân chúng đã biết cách để sinh tồn.

Tôi dừng lại dò xét. Thảo vẫn im lặng theo dõi câu truyện. Thế là tôi lại tiếp tục mơ mộng:

- Chàng trai chết đi thì thân thể của chàng tan vào lòng đất nuôi sống loài cỏ cây. Nàng tiên Thu Thảo nghe tin này đau buồn và đã khóc. Nước mắt của nàng tuôn xuống trần gian tạo thành mưa, đem lại sức sống cho vạn vật. Nàng cứ khóc mãi. Khóc cho đến khi kiệt sức và chết đi thì thân thể của nàng tan vào không khí tạo thành những áng mây, để luôn luôn được nhìn xuống trần gian, và được làm mưa. Nước mắt hay nước mưa của nàng tiên Thu Thảo thấm vào lòng đất, đổ ngẫu phù sa như là da thịt của chàng trai ấy. Cũng như rằng, dù thế nào đi chăng nữa, tình yêu của hai người vẫn hoài sống mãi.

- Buồn hén - Thảo nói vu vơ. Đôi mắt của nàng dõi trông theo những cái bong bóng be bé đang thi nhau vỡ. Tôi cười nhẹ:

- Còn chưa hết! Khi nàng tiên mất đi, Ngọc Hoàng mới hối hận và từ đó, mỗi khi thương nhớ Thu Thảo, Ngọc Hoàng liền làm những trận mưa xuống trần gian. Và Thảo thấy không, mỗi khi trời mưa thì ông Thiên Lôi lại gầm gừ vì... ổng ghen đó. Nhất là lúc ổng thấy Thảo đang ngồi cạnh... Tuấn.

- A .. lại ăn gian! - Thảo la lên. Tôi phì cười đổi đề tài.

- Thảo không bao Tuấn chiều kem mới là ăn gian đó.

Thảo lưỡng lự tí rồi nói:

- Mưa lớn vậy, Thảo lại không mang áo mưa thì sao đi?

- Tuấn có áo mưa mà!

- Có một cái sao đủ?

- Thì xài chung!

- Trời! - Thảo trợn mắt nhìn tôi.

Tôi mạnh dạn đề nghị:

- Cái Poncho của Tuấn đủ chỗ cho 3 người thì hưởng chi là... hai đứa mình.

Thảo lườm tôi với nụ cười tinh nghịch:

- Lại bắt đầu giở trò hén.

- Đâu có đâu! - Tôi vừa nói vừa đặt chồng sách xuống rồi rút ra cái áo mưa cho Thảo xem - Thảo thấy không, Thảo có thể ngồi đằng sau trùm vào mà.

- Trời! Tuấn biểu Thảo chun vào trong đó hả... Thôi kỳ chết đi đó.

- Kỳ gì... mình trong trắng thì sợ gì! - Tôi cười thành thật. Thảo thoáng im lặng rồi chợt la lên:

- Í mà thôi đi ! Xe của Tuấn đâu có yên sau?

- Thì có cái sườn ngang!

- Ui cha! Hổng được đó! - Thảo xua tay, lắc đầu quầy quậy. Tôi cười giải thích:

- Chọc Thảo thôi. Tuấn đâu có nói đi xe của Tuấn. Tuấn để xe Tuấn lại đây, đi xe của Thảo. Tuấn đèo Thảo ngồi đằng sau. An toàn chịu chưa?

- Còn xe Tuấn? Còn sách?

- Lo gì! Mình quen với ông Tư gác trường mà. Gởi ông Tư coi giùm, ăn kem xong quành lại.

Thấy Thảo lưỡng lự, tôi tiếp:

- Thế còn vui hơn là đứng trú mưa tại đây mà!

Thảo gật gù:

- Ừa .. hôm nay theo lớp phó kỷ luật dầm mưa một bữa!

Tôi mừng rỡ reo lên:

- Được rồi! Vậy Thảo chờ Tuấn chạy ra nói với ông Tư nha.

Chưa kịp để cho Thảo trả lời, tôi đã ôm chồng sách khoác vội cái áo mưa lên rồi chạy bổ về phía ngôi nhà nhỏ của ông Tư. Thoả thuận xong xuôi, tôi trở lại thì đã gặp Thảo đứng đợi dưới tàn cây trướng cá cạnh bãi giữ xe. Chiếc áo trắng của nàng đã lất phất dầm mưa. Những vệt nước làm cho chiếc áo dính vào da thịt... và tôi bàng hoàng rung động. "Thảo đẹp thật !" Tôi thốt lên thâm lặng. "Phen này chắc chịu thua Thảo quá".

- Lẹ lên ! Lẹ lên ! Thảo gần ướt hết rồi nè.

- Trời, hòng sợ ướt sao? - Tôi ngạc nhiên la lên rồi chạy ủa đến, cởi vội chiếc áo mưa che ngang đầu cho Thảo. Nàng cười tủm tỉm:

- Để thử xem cái anh chàng lớp phó mà thường ngày bạn bè hay nói là vô tình có vô tình thiệt không đó mà.

- A, Thảo hư quá! - Tôi dọa ký đầu Thảo. Nàng cười rồi cùng che chiếc áo mưa chạy ra về phía chiếc xe của mình.

- Rồi chưa? Ngồi vững chưa? - Tôi hỏi Khi Thảo đã chun vào đằng sau chiếc poncho.

- Thảo ướt rồi Tuấn ơi! - Thảo làm giọng nhõng nhẽo, khiến cho tôi vui vui.

- Ngồi tử tế nha! Tuấn chạy! - Tôi bắt đầu đạp xe ra khỏi cổng trường. Con đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa mưa phủ trắng xóa. Hai hàng me già cũng nhạt nhòa trong màn nước. Đường vắng xe qua lại. Tôi thong thả đạp từ từ theo hướng dẫn xuống Sài Gòn. Lòng tôi lâng lâng khó tả. Ngồi đằng sau, Thảo chợt cất tiếng hát nho nhỏ:

Giọt mưa trên lá

Bối rồi, bồi hồi

Ráo riết miệt mài

Em biết yêu lần cuối

Tôi reo lên:

- Hát lớn lớn tí cho Tuấn nghe với!

- Tuấn chờ Thảo một hông ? - Thảo lại đặt một câu hỏi ... lạc đề. Tôi phì cười:

- Nghĩ đến châu kem Thảo bao thì quên mệt rồi.

- Xí .. Thảo dầm vào lưng tôi.

- í í ... ngồi đằng sau đừng có lợi dụng nha!

- A... ai thèm - Thảo lại ngắt vào hông tôi rồi vui vẻ nói - Để Thảo hát cho Tuấn nghe quên mệt hén?

- Ừ .. đề nghị hay đó! - Tôi thích thú. Thảo bắt đầu hát tiếp:

Giọt mưa trên lá

Bỡ ngỡ xôn xao

Cuống quít, rạt rào

Em biết yêu lần đầu

Thảo say sưa hát phía sau lưng tôi, và tôi thì say sưa đạp xe quanh Sài Gòn, không muốn đến quán kem ngay để kéo dài những giây phút đang làm lòng tôi rộn ràng. Nhớ lại lời nói của Việt, tự dưng tôi mỉm cười sung sướng với cơn mưa đang tuôn đổ, ướt đầm cả mặt. Chợt Thảo nói đủ để tôi nghe:

- Bài thơ của Tuấn và truyện cổ tích ban nãy... hay đó!

Tôi cười:

- Thì tụi mình cũng đang trong câu truyện cổ tích đó Thảo.

Thảo đâm vào lưng tôi.

- Ghét Tuấn nhất!

- Thương Tuấn nhất hử? - Tôi trêu Thảo. Nàng cười nhẹ. Tiếng cười quyện vào nhạc mưa nghe thật tuyệt vời. Mưa đẹp thật! Mưa tình thật! Tôi yêu mưa và sẽ mãi yêu mưa.